

PORUKA PAPE BENEDIKTA XVI. ZA XVI. SVJETSKI DAN BOLESNIKA

Draga braćo i sestre!

O spomendanu Blažene Djevice Marije Lurdske, 11. veljače, obilježava se Svjetski dan bolesnika, što je dobra prilika za razmišljanje o smislu boli i o kršćanskoj dužnosti preuzimanja te boli u kojoj god situaciji ona došla. Ove godine taj se značajan datum povezuje s dva važna događaja za život Crkve, kao što se to može razumjeti i iz odabrane teme "Euharistija, Lurd i pastoralna skrb o bolesnicima": sto pedeseta obljetnica ukazanja Bezgrešne u Lurdu i proslava Međunarodnog euharistijskog kongresa u Quebecu, u Kanadi.

Tako se nudi jedinstvena prilika za promišljanje o uskoj vezi između euharistijskog otajstva, uloge Marije u spasenjskom naumu i stvarnosti čovjekove boli i patnje. Sto pedeset godina ukazanja u Lurdu pozivaju nas da upravimo pogled prema Blaženoj Djevici, čije Bezgrešno začeće predstavlja najuzvišeniji i besplatan Božji dar jednoj ženi, da bi mogla u potpunosti prionuti uz božanske naume, čvrste i nepoljuljane vjere, unatoč kušnjama i patnjama kroz koje će morati proći.

Stoga je Marija uzor potpunog predanja u volju Božju: ona je u srce primila vječnu Riječ i začela je u svome djevičanskom krilu; pouzdala se u Boga, te se, duše probodene mačem boli (usp. [Lk 2,35](#)), nije

ustručavala podijeliti muku svoga Sina, ponavljajući na Kalvariji podno križa onaj "da" iz Navještenja. Razmatrati o Bezgrešnom začecu Marijinu znači stoga prepustiti se da budemo privučeni onim "da" koji ju je na čudesan način združio s poslanjem Krista, otkupitelja čovječanstva; to znači dozvoliti da nas ona uzme za ruku i vodi, te i sami pred voljom Božjom izgovorimo "fiat - neka mi bude", svim svojim bićem isprepletenim radostima i žalostima, nadama i razočaranjima, u svijesti da kušnje, bol i patnja obogaćuju smisao našega hodočašća na zemlji.

2. Ne može se razmatrati o Mariji a da ne budemo privučeni Kristu i ne može se gledati Krista a da ne primijetimo odmah prisutnost Marijinu. Postoji neraskidiva veza između Majke i Sina rođena u njezinu krilu djelom Duha Svetoga, a tu vezu na otajstven način primjećujemo u sakramentu Euharistije, kao što su to od prvih stoljeća isticali crkveni oci i teolozi. "Tijelo rođeno od Marije, dolazeći od Duha Svetoga, kruh je koji je sišao s neba", izjavljuje sveti Hilarije iz Poitiersa, dok u Bergamskom sakramentaru iz IX. stoljeća čitamo: "Njezino krilo urodilo je plodom, kruhom koji nas je ispunio anđeoskim darom. Marija je spasenju vratila ono što je Eva uništila svojim grijehom." Sveti Petar Damiani također kaže: "Ono tijelo što ga je preblašena Djevica rodila, koje je majčinskom brigom u svome tijelu hranila, to tijelo i nijedno drugo, bez ikakve sumnje, sada primamo sa svetoga oltara i pijemo njegovu krv kao sakrament našega otkupljenja. To drži katolička vjera, to vjerno naučava sveta Crkva". Veza presvete Djevice i njezina Sina, zaklanoga Jaganjca koji oduzima grijehe svijeta, širi se na Crkvu, mistično Tijelo Kristovo.

Marija - primjećuje sluga Božji Ivan Pavao II. - jest "euharistijska žena" čitavim svojim životom, te je stoga Crkva, gledajući u nju kao u svoj uzor, "pozvana da je slijedi i u njezinu odnosu prema tome presvetom Otajstvu" (enciklika *Ecclesia de Eucharistia*, 53). Pod tim vidom još se bolje razumije zašto se u Lurdu uz čašćenje Blažene Djevice Marije povezuje snažno i neprekidno podsjećanje na Euharistiju sa svakodnevnim euharistijskim slavljinama, s klanjanjem pred Presvetim Otajstvom i blagoslovom bolesnika koji predstavlja jedan od najsnažnijih trenutaka hodočasničkoga boravka uz spilju Massabielles. Prisutnost mnogih bolesnih hodočasnika i volontera koji ih prate u Lurdu pomaže kod promišljanja o majčinskoj i nježnoj brizi što je Djevica pokazuje u odnosu na čovjekovu bol i patnju. Kršćanska zajednica, koja se okuplja oko svojih članova koji pate i koji nose znakove Gospodinove muke, Mariju, pridruženu Kristovoj žrtvi, Mater Dolorosu, koja podno križa trpi sa svojim božanskim Sinom, doživljava osobito bliskom. Marija trpi s onima koji su u kušnji, s njima se nada i njihova je utjeha dok ih podupire svojom majčinskom pomoću. Nije li duhovno iskustvo tolikih bolesnika da se još bolje razumije da "božanski Otkupitelj želi prodrijeti u dušu svakoga tko trpi po srcu svoje presvete Majke, prvine i vrhunca svih otkupljenih"? (Ivan Pavao II., apostolsko pismo *Salvifici doloris*, 26).

3. Ako nas Lurd uvodi u razmatranje majčinske ljubavi Bezgrešne Djevice prema svojoj bolesnoj i trpećoj djeci, nadolazeći Međunarodni euharistijski kongres bit će prigoda za klanjanje Isusu Kristu prisutnome u Oltarskom Sakramentu, bit će prilika da se povjerimo njemu kao Nadi koja ne razočarava, da ga primimo kao lijek besmrtnosti koji ozdravlja tijelo i duh. Isus Krist otkupio je svijet svojim trpljenjem, svojom smrću i uskrnućem te je htio ostati s nama kao "kruh života" na ovom našem zemaljskom hodočašću. "Euharistija dar Božji za život svijeta" tema je Euharistijskoga kongresa koja ističe da je Euharistija dar što ga Otac daruje svijetu, dar njegova vlastita jedinoga Sina, utjelovljena i razapeta. On nas okuplja oko euharistijskoga stola, izazivajući u svojim učenicima ljubavlju ispunjenu brigu za one koji trpe i za bolesne, u kojima kršćanska zajednica prepoznaje lik svoga Gospodina. Kao što sam istaknuo u po sinodalnoj apostolskoj pobudnici *Sacramentum caritatis*, "naše zajednice, kad slave Euharistiju, moraju uvijek biti svjesne da je Kristova žrtva za sve te da stoga Euharistija potiče svakoga tko u njega vjeruje da postane 'kruh razlomljen' za druge" (br. 88). Tako smo ohrabreni da se

osobno zauzmemo u služenju braći, osobito onima koji su u teškoćama, jer je poziv svakoga kršćanina doista taj da bude, zajedno s Isusom, kruh razlomljen za život svijeta.

4. Stoga postaje jasno da pastoral zdravlja upravo iz Euharistije mora zahvatiti duhovnu snagu potrebnu da bi se učinkovito moglo pomoći čovjeku i da bi mu se moglo pomoći da shvati spasenjsku vrijednost svoje patnje. Kao što je napisao sluga Božji Ivan Pavao II. u već navedenom apostolskom pismu *Salvifici doloris*, Crkva u trpećoj braći i sestrama vidi mnoge osobe na kojima se očituje nadnaravna Kristova snaga (usp. br. 7). Otajstveno združen s Kristom, čovjek koji - u ljubavi i poslušnom predanju božanskoj volji - pati, postaje živi prinos za spas svijeta. Moj ljubljani prethodnik kaže nadalje da "što više čovjeku prijete grijeh, što su teže strukture grijeha što ih u sebi nosi svijet današnjice, toliko je veća rječitost što je u sebi ima ljudska patnja. Tim više Crkva osjeća potrebu uteći se vrijednosti ljudske patnje poradi spasenja svijeta" (isto). Ako se, stoga, u Quebecu promišlja o otajstvu Euharistije, Božjeg dara za život svijeta, o Svjetskom danu bolesnika, u zamišljenom duhovnom paralelizmu, ne samo da se slavi stvarno dioništvo ljudske patnje na spasenjskom Božjem djelu, nego se mogu na neki način uživati dragocjeni plodovi obećani onima koji vjeruju. Tako bol, vjerom prihvaćena, postaje vrata po kojima se ulazi u otajstvo otkupiteljske patnje Isusove, da bi se tako s njime stiglo do mira i radosti njegova uskrsnuća.

5. Dok upućujem svoj srdačan pozdrav svim bolesnicima i svima koji se za njih na razne načine skrbe, pozivam biskupijske i župne zajednice da sljedeći Svjetski dan bolesnika proslave uz puno vrednovanje sretne okolnosti zajedničkog obilježavanja 150. obljetnice ukazanja Naše Gospe u Lurdu i Međunarodnog euharistijskog kongresa. Neka to bude prigoda da se istakne važnost svete mise, euharistijskoga klanjanja i štovanja Euharistije, nastojeći da kapele u zdravstvenim ustanovama postanu živo srce kojim se Isus neprekidno prinosi Ocu za život čovječanstva. I pričešćivanje bolesnika, kad se obavlja na dostojan način i u duhu molitve, prava je utjeha za one koji trpe zbog bilo kojeg oblika nemoći. Neka sljedeći Dan bolesnika bude usto i zgodna prilika da se na poseban način zazove Marijina majčinska zaštita nad sve koji su kušani bolešću, na zdravstvene djelatnike i one koji se bave pastoralom bolesnika. Mislim posebice na svećenike koji rade na tom području, na redovnice i redovnike, na volontere i na sve koji zauzetim predanjem nastoje služiti bolesnima i potrebitima, kako u tijelu tako i u duši. Sve povjeravam Mariji, Majci Božjoj i Majci našoj, Bezgrešnoj. Neka ona svakome pomogne kad treba posvjedočiti da je Krist jedini pravi odgovor na ljudsku bol i patnju, Krist koji je uskrsnuvši pobijedio smrt i darovao nam život koji ne poznaje kraja. Uz te misli, od srca svima podjeljujem poseban apostolski blagoslov.

Iz Vatikana, 11. siječnja 2008.